

Pasipūtėlis erškėtis

Vieną pavasarį sodo pakraštyje kažkas pasodino erškėti. Vos išleidęs pirmajį lapą, erškėtis apsižvalgė. Sodas žydėjo. Ir obelys, ir kriausės, ir slyvos buvo apsipylusios daugybe baltų žiedų. Vėjui papūtus, žiedlapiai it snaigės krito ant žemės.

- Tie sodo augalai – tikri kvaišos! – paniekinamai prunkštelėjo erškėtis. – Žydi visi vienu metu! Ir dar taip trumpai!
- Reikia skubėti, – visai neįsižeidusi dėl užgaulių žodžių atsakė jam greta augusi kriauselė. – Vasara ne tokia jau ilga, o mes turim spēti vaisus subrandinti.
- Cha! O aš noriu, kad mane pastebėtu! Todėl net neketinu žydėti drauge su visais. Tačiau kai jau žydėsiu – visi pavydės!

Ir tikrai. Erškėtis pražydo tik tada, kai visi vaismėdžiai ir vaiskrūmiai buvo senokai nužydėję, o alyvinė obelis jau sūpavo ant šakelių visai ūgtelėjusius obuoliukus.

- Dabar visi žiūrės tik į mane! – išdidžiai pareiškė erškėtis, vieną po kito skleisdamas puošnius rausvus žiedus.

Iki tol pagyrūną erškėti kartkartėmis pašiepdavę sodo kaimynai pritilo. Juo labiau, kad jiems ir savų rūpesčių pakako: reikėjo rūpintis nokstančiais vaisiais, juos maitinti, prausti sodriais lietaus lašais, pridengti nuo pernelyg kaitrios saulės. Po sodą vaikštantys žmonės retai sustodavo prie kriausiu ar obelų. Kur kas dažniau – prie erškėčio. Tačiau kuo labiau artėjo ruduo, tuo sunkiau erškėčiu pavykdamo sukrauti naujus pumpurus ir išskleisti nau-

rus žiedus. Kol pagaliau erškėtis suprato, kad šiai metais jo žydėjimas baigėsi.

„Vis tiek žydėjau ilgiau nei kiti! – tyliai sau džiaugėsi erškėtis. – Gal daugiau niekas nekreips į mane dėmesio, bet juk visi kiti jau seniai niekam neberūpi!“

Tačiau tada, kai prisirpo vaisiai ir žmonės su kraite-lėmis ėmė ateidinėti į sodą, erškėtis suprato klydės. Prie jo niekas net nepriedavo. O štai prie kitų... Nusiminęs erškėtis net mègino sugriebti vieną žmogų už megztinio, tačiau šis visai nenudžiugo.

- Prakeiktais erškėtis! Praeiti neįmanoma, drabužiu nesusidraskius! – supyko jis. – Gal visai be reikalо jį čia pasodinau? Ar tik nereikės išrauti? Vis tiek iš jo jokios naudos!

Erškėtis išsigando. Jo laimė, jog žmogus, matyt, turėjo daug kitokių reikalų ir savo grasinimą pamiršo. Tačiau erškėčiui ta mintis įsmigo it dyglys į lapą. Visą ilgą žiemą erškėtis galvojo, ką jam daryti. Ir sugalvojo.

Kitą pavasarį jis pražydo bent savaite ar dviem anksčiau.

- Ko toks ankstyvas? – pasidomėjo jo kaimynė kriauselė.

- Turiu darbų, - mīslingai atsakė erškėtis.

...Rudenį erškėčio krūmas lieps-

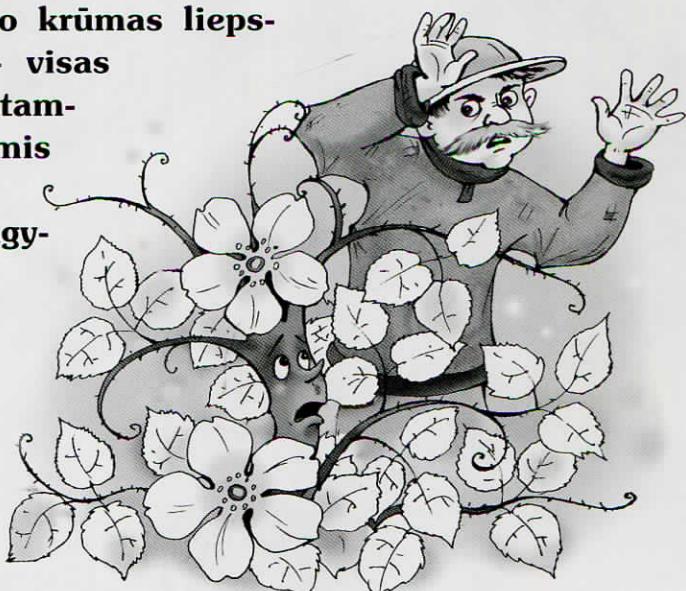
note liepsnojo – visas

buvo aplipęs stam-

biomis raudonomis

uogomis.

- Šaunuolis! – pagyrė kriauselė.

- Na... - kukliai pasakė erškėtis. – Gal mano vaisiai ir ne tokie gardūs kaip tavieji, bet stengiausi sudėti į juos viską, kas geriausia. Grožis, žinoma, gerai, bet aš noriu būti ir bent kiek naudingas.
  - Beje, su uogomis tu dar gražesnis nei su žiedais! – nusijuokė kriauselė.
- O erškėtis kažkodėl dar labiau paraudo...

